

Не искат и не обещават те! -

Две хубави очи. Музика, лъчи
в две хубави очи. Душата на дете.

(“Две хубави очи”)

Душата ми те моли и заклина:

тя моли; - аз те гледам: - век измина.

Душата ти вълшебница мълчи.

(“Вълшебница”)

Прохладен лъх от ангелско крило,

о ангел, о дете,

зефирен лъх от ангелско крило

сред зной обляхва моето чело;

<...>

аз слушам празнично тържествен звън

през утрен сън, - уви през сън...

(“Благовещение”)

- И чакам влюбен аз: може би защото

пред радостите скръб ще избира,

до смъртен час за тебе да блуждай окоето;

защото радостта ще избира -

от скръб за тебе да умра.

(“Все пак”)

Интересно е, че “Две хубави очи” чрез образа на “булото на срам и грях” имплицира, макар и по наше мнение в подчинено-снета позиция, антитезата духовна - плътска любов, така ярко експлицирана в стихотворението “Проклятие”. Тази антитеза можем да определим като вариант на опозицията ВЯРА - БЕЗВЕРИЕ.

Акцентите в “Две хубави очи”, “Вълшебница” и “Все пак” (особено в първите два текста) върху любовта като съзерцание, като гледане на любимата, типологично кореспондират с концепцията за любовта на християнския неоплатоник от епохата на италианския Ренесанс Марсилио Фичино: “<...> любимата е желание да се наслаждаваш на красотата. <...> А щом само зрението я възприема, само то ще се наслаждава. Значи само зрението се наслаждава на телесната красота. Но тъй като любовта не е нищо друго, освен желание да се наслаждаваш на красотата, а само зрението я възприема, то за влюбения е достатъчно и само да види тялото. А жажда-